

Hayat Arkadaşım, Can Yoldaşım

Ben eşimden dinlediğimiz bir-iki anektodu hatırladığım kadarıyla anlatacağım:

Eşimin fakültede ders verdiği yıllardaki bir öğrencisi bize anlatmıştı.

Öğrenciler ders veren öğretim üyelerini kendi aralarında çekiştirirler ya... Böyle zamanlarda 3 “an” dan çok korktuklarını söylerlermiş. **İrfan** (rahmetli İrfan Baştuğ), **Burhan** (Eşim Burhan Ceyhan), **Hakan** (soyadını bilmiyorum maalesef). Ama bu arada eşimin sınavlarından çok korkmalarına rağmen derslerinin de çok iyi ve zevkli geçtiğini aktardı öğrencisi.

Eşimin öğrencilerine ne yapacaklarını şaşırttığı davranışları da olurmuş. Zaten değişik bir hocamızı diye aktardı öğrencisi bize:

Burhan hoca derse girmiştir. O sırada kapı çalınır, öğrenci derse geç kalmıştır.

Öğrenci başını içeri uzatır

- girebilir miyim? Burhan hoca:

- dene istersen!

Eğer öğrenci içeri girmezse hoca sınıfa dönüp “halbuki deneseydi girebilecekti” der. Öğrenci içeri girmişse bu defa önce yanına çağırır bütün sınıfı selamlamasını söyler sonra da neden geç kaldığını açıklamasını istermiş.

Bunun devamını evde bize kendisi şöyle anlatırdı “bütün bunlar aslında hele de hukuk okuyan öğrenciler için bir sınav. Cesaret, kendini savunma gibi...”

...

Hayat arkadaşım, can yoldaşım, eşsiz insan, eşim rahmetli **Ceyhan**'ı bu dergi aracılığı ile anıyor olmanız beni ve kızlarımızı çok duygulandırdı. Dokuz Eylül Hukuk Fakültesinde yer almaktan, ders vermektan, öğrencilerle

XXIV

birlikte olmaktan çok zevk aldığına hep tanık oldum. Felsefeye yatkınlığı ve yüksek konuşma yeteneği sayesinde derslerinin sıkıcı ve sıradan olmadığını sanıyorum. Yıllar sonra da böyle güzel bir jestle anılmasının gururunu da bizlere yaşattınız, sağolun. Dekanlığınıza ve katkısı olan herkese sonsuz saygılarımı ve teşekkürlerimi iletmek isterim.

Eşi Dr. Ayhan CEYHAN